

אמונתך

תורה ועשיית מצוות

התורה והמצוות

קרית ארבע- חרסינה

עולת תמיד

מדינת ישראל - מנדט ב"ה

מדינת ישראל - מנדט ב"ה

"יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתרחם עלינו ותכפר לנו על כל חטאתינו ותסלח לנו על כל עוונותינו ותמחל לנו על כל פשעינו, ושיבנה בית המקדש במהרה בימינו ונקריב לפניך קרבן התמיד..."

{א} ונדבר ה' אל משה לאמר: {ב} צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו: {ג} ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד: {ד} את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: {ה} ועשירית האיפה סלת למנחה בלילה בשמן קמח רביעת ההין: {ו} עלת תמיד העשירה בקר סיני לריח ניחח אשה לה': {ז} ונספו רביעת ההין לכבש האחד בקדש השם נספך שכר לה': {ח} ואת הכבש השני תעשה בין הערבים קמנחת הבקר ונספו תעשה אשה ריח ניחח לה':

מדינת ישראל - מנדט ב"ה

שרש הקדושה התמידית, המתאימה לקדושת התמיד, והשפעתו על תכן התפלה, היא קשורה בהכרח, שבפנימיות יסוד החיים שלנו מונח אוצר קדוש, יקר ומרומם מאד, שהוא מצד עצמו עומד הוא למעלהמכל פגם, קשור הוא בהאור האלהי הממלא צחצחות אין קץ, ויושר וצדק חסד ואמת, אהבה וגבורההוא מלא תמיד. אלא שהצורך של ירידת הנשמה, וקשורערכי החיים בתחומים מצומצמים ובתכונות חמריות, הוא המביא את האפשריותשל הטבעה, של ירידה, ושל שיקוע תדירי במעבי החטא. ולעומת זהפועלת היא ההעלאה התדירית, מיסוד קדושת התמיד, עולת תמיד, באותיות תולע, שדורשי רשומות הזכירה, כלומר התולע האוכל לאטו, מהרס בחדר, וממלה את החסן של אור החיים אשר לעז הקדש, בפועלתו האטית המהרסת תדיר, ובאה הקדושה של התמיד, הפועלת תמיד בלא הפסק עליה של הסמכה,עולת-תמיד,והיא מנצחת את ההשחתה האטית התדירה, מפני שהיסוד הפנימי של הנשמה הלא הוא קדש קדשים, "מראש צורים אראנו", קדושת האבות,שגם הם הנם יסודות התפלה, המשלימים את קדושת התמיד, כנגד אבות ג"כ תקנום (שם), כאשר תקנום כנגד תמידין, ואלו ואלו דברי אלהיםחיים. ומתוך ההשקפה הבהירה, שיש כאן אור קדוש מופלא, אסור בסביבה של תכן המכה את אורו, ומונע ממנו את הוד זהרו, הרחמים מתגוללים,להושיע, לעלות מאפלהלאורה, שתרחם עלינו.

אש תמיד ניספה על המזבח.

הקדושה התמידית, יסוד מעלת התדיר, זהו ענין מיוחד במעלת הקדש, שיש לה אותו האופי, המצין אותה בהליכתה המסודרת, האטית, הבלתי פוסקת, היא שומרת על קדושת החיים מלהכשל בכח הנטיית, המשפילות את ערך האדם, הדבקות בטבע החיים והבשר, ומקדשת היא בהשפעתה את כל החיים הקבועים, ומרימה אותם תמיד בלא הפסק, מדרגה אחר מדרגה, בקו ישר, ולשם קביעות אור קדוש זה בתוכיות האומה כולה, בשבילה ובשביל היקום כולו, באה מצות התמיד, שהתפלות התדיריות, מדי יום ביומו, יונקות ממנה את לשד הקדש שלהן. "תפלות כנגד תמידין תקנום"

עליונים לפניך קדשי תמידית.

אותה השטיפה, של הקדושה התמידית, אשר אין מעצורים לה, ושהיא תמיד פועלת וחיה, שזו היא הפעלת קדושת קרבן התמיד, היא נפגמה ביחוד ע"י חורבן ביהמ"ק. אף אם בעת רצון לפעמים אור קדוש מופיע מתוך מחבואו, הרי זהו רק מזמן לזמן, אבל המשך הקדושה התמידית שרק היא הנה הערובה לבלי הכשל בכל חטא עון ופשע בארחות החיים השוטפים, זהו דבר שאי אפשר להשיג אותו כ"א כשנקריב לפניך את קרבן התמיד, שזוהי סגולתו המיוחדת להכניס בקרב נפשנו, ובעולם ההויה בכללה, את יסוד חיי הקדש הזורמים תמיד באורם הבהיר.

רק הקדושה התמידית. לא המקרית הבאה מזמן לזמן, היא יכולה לעצור את כל פרץ בשטף החיים, שזהו יסודה של הכפרה, ולהפוך, במרוצת מהלכה הבלתי פוסק, את כל הכחות הגנוזים, אשר כשאין שטף קדש תדירי בחיים יוצאים הם לפעמים בצורה של קלקול והריסה. הממייטים חרפה על נשמת האדם ואור קדושתו. לכחות נשאים, שביכלתם הוא העז לעצור כל ענין רע ולפעול את המפעל של החיים האלהיים הטהורים במרוצתם, שזהו יסוד הכפרה, בצורת שנוטה לבטוי, של כופר וכפרת. שיכפר בעדנו.

בתמיד היתה כלולה כללות נצוצי החיים של הנפש הבהמית של כל ישראל, והיה מתעלה בכללו ע"י הקרבתו, ועמו היו מתעלים כל נצוצי החיים שירדו בכל עונה מעונת היום ע"י ההליכה השפלה של החיים. ולא עוד אלא שהכחות הירודים וההרגשות והרצונות, המחשבות והמעשים, הנגררים עמהם, היו מתרוממים למעלה למעלה, והיו העונות מתכפרים, ורישומם נמחק, והם מתהפכים לזכיות, ואור ד' מתדבק ומתחבר עם נשמת האומה כולה ע"י עליה זו, "קרבני לחמי לאשי". ורשימה גדולה מעליה זו ירגיש כל אחד מישראל, לפי מעלתו, מאמירת פרשת התמיד בכל יום, שהיא עושה בסגולתה מעין פעולתה העליונה של העשיה הגמורה. וכפי אותה המדה, שהמעשה הגמור הוא יותר הזק מהאמירה, היו כחות החיים יותר חזקים, וממילא גם כחות הבהמיות, וירידתם העמוקה יותר חזקה, וממילא היתה העליה יותר אמיצה, וצריכה לכת יותר מרובה. כמובן יש להחיים, המפעמים בכח רב, ערך יותר עליון, באין ערוך ואין דוגמא כמעט, לגבי החיים שהם רק צל חיים לעומת החיים הגמורים כשהם מלאים בחילם. בעת אשר הכבוד עומד במלא קומתו וזיו חייו, ובבית חיינו, אבל חסד עליון אינו עוזב אותנו, וגם בעבודתנו בחר בנו לחלקו, ומעשינו הקטנים עם שיח שפתותינו עושים גדולות ונצורות, שבמלאות החיים בכל צביונם רק אז יגלה ערכם הנשגב. "ר' אליעזר אומר העושה תפלתו קבע אין תפלתו תחנונים. אבי בר אבין ור' חנינא בר אבין דאמרי תרוייהו, כל שאינו מתפלל עם דמדומי חמה (ברכות כט:)", ראוי שהמציאות בכללה תעורר רגשי לב האדם להתפלל, בהתבוננות השגחת השי"ת ונפלאות חסדיו הנראים בזריחת השמש לעת תפלת שחרית, ובשקיעתה - לעת תפלת המנחה, "ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים", באיתניות הנצח של יראת ד' בהכרת התמדת החקים הטבעיים, המספרים חכמתו וגדולתו של יוצר בראשית. וכיון שמתפלל לפי השעה שהמציאות בכללה מסכימה לה, אין תפלתו קבע, שאינה קבועה רק בנפשו לבדו ורגשותיה כי-אם עוברת מהלאה לגבולו בהשקיפה על חסד ד' המלא את כל הארץ. אבל בהשע האדם עיניו מהזופעת כבוד ד' המתגלה מתוך המציאות כולה, ושאיבת מי היראה ממעינה הנחמד, "ואל פעל ד' לא יביטו ומעשה ידיו לא ראו". יועמו במשך הזמנים ושטפי הדורות רגשי לבבו הטהורים, וכן בהפרידו רגשותיו מאותן השעות, שע"פ התכונה הטבעית, של מראה המציאות בהתחלפות הזמנים, ראוי להתעורר בהן לרגשי התפלה, הנה תפלתו היא קבע רק בנפשו לבדו, ודבר אין לה עם כלל הרגשת הוד המציאות, המספרת כבוד אל, "יום ליום יביע אמר ולילה ללילה יחווה דעת.